

elegánsan, jól fésülten, kialudva kigördült, mit kigördült, kihullámozott egy fiatal kis borz az egyik szikla mögül. Szaporán kutatót a kidőlt törzsek alatt és mozgásából arra következtettem, hogy a vára felé tart. Vagy nem is a vára? Talán csak ide bújt legutóbb, amíg el nem mentünk? Valószínű, mert akkor innen indult volna. És akkor mégis, miért jött pont erre, pont most? Nem számított most már a sok miatt. Ott volt. Eljött a találkozóra, ha fotót nem is kért. De kít érdekelt már a fotó. Hiszen az csak egy papír, ez pedig egy élő borz. Semmit sem tud elmondani egy élő borzról egy fotó, egy leírás, de még egy videofelvétel sem. Nincs más lehetőség, ha török, ha szakad, találkozni kell vele, ha valaki át akarja élni ezt az érzést.

Azóta már napok teltek el és lassan elfelejtem a borzot. Már nem kell vágyakoznom a találkozásra. Bármikor találkozhatok vele. Összeismerkedtünk, vagyis aki kíváncsi volt a másikra megkapta a lehetőséget a találkozásra. Más nem is kell.

Most már csak arra a vágyamra kellene visszaemlékezni, amelyet a borz utáni vágy nyomott el. Ott sem lehet langyosabban – mondják a hozzáértők, sőt teljes szív, teljes lélek, teljes erő és egész elme szükségeltetik hozzá. Kevesebbért nem adják. Pedig milyen közel van! Még a hegyről sem kell lemenni érte. Az egészről a borzok tehetnek. Meg a rókák, és a lepkek. Talán a csillagok is és a felhők. És a virágok. Nyáron. Máskor pedig a többiek, mind. Az én nem. Az én megpróbálta. Mást nem tehet. Úgy látszik nem képes elfelejteni önmagát.

Dobogókő, 2003. Újkenyér hava 4.

BULÁNYI GYÖGY

BOKORHIMNUSZUNK

*Megkötöm magamat Isten kötelével,
megtöltöm szívemet Ország igéjével,
szabadságom, Uram, Néked visszaadom,
csak a szeretetre formáld át tudatom!
Megkötöm magamat társam két karjával,
Segítőül adtad minden nyavalyámban
Isten óvjon tőle: egyedül maradjak.
Vezessük el egymást, kettőnk kezét tartsad!
Magunkat megkötnünk, Apánk gyengék vagyunk,
Segítő kéz nélkül nehéz járni utunk.
Idősebb Testvérünk, erősíts hitünkben:
Utunkon maradjunk, segíts ebben minket.
Megkötöm magamat baráti kötéllel,
testvéri közösség tartó erejével.
Testvér, ha eloldnám hármask kötelékem,
szembesíts magammal, légy felelős értem!*

Andikánk, a Bokor Nagyasszonya, 1972 nyarán írhatta a Bokor-himnuszt. A Bokor '72 nyarán, káptalanfüredi közös nyaralásán – úgy emlékszem –

már énekeltük. Mintha '72 szeptemberében vittem volna el őt vonaton Debrecenbe, hogy befeküdjön az ottani klinikára. A klinikát körülvevő erdő egyik padján ültünk egymás mellett, és adtam fel neki a nagybetegek szentségét. A '72. év Karácsonyi Ajándékának első kötetének, a Puer natus címlapjának hátsó oldalán ott van Margit testvérünk szép kézírásával-kottájával a himnusz első strófája.

A himnuszunknak három strófája van. Ha ma készülné himnuszunk, annak is három strófája volna? A himnusz megszületésében kétségtelen szerepe volt a '71 nyári halásztelki három kötelékes lelkigyakorlatnak (Melléktermékek 159-179 o.). De talán még valami másnak is. Andit a '70-es évek elején hagyta el férje, és abban az évben, melyet Andi kórházakban töltött, a 14 éves Jutka volt, aki gondot viselt a két főre zsugorodott családban.

A következő két évtized volt a Bokor második virágkora, s e virágzásnak egyik oka vagy megnyilvánulása volt, hogy mindannyian dolgunknak éreztük a lelki vezetőt választást. Az utolsó két évtizedünkben pedig tapasztalhattuk, hogy ez a lelkivezetés – a második kötelék – válságba került. Egyre többünk életéből kimaradt a lelki vezetőhöz járás, a lelkivezetés. Szóvá is tettük, de nem éledt fel tőle a gyakorlat.

Csak a napokban kezdtem gondolkodni az okáról. Leírom, amit gondolok – nagyon várva, hogy akik olvassák, hozzászóljanak. Az első kötelék léte és első helye ma is megkérdőjelezhetetlen számomra. Mindenekelőtti az életünkben a lelkiismeret. Az, hogy harmóniában legyek azzal a lelkiismerettel, amelyen keresztül Isten hangját hallom. Semmi sem pótolhatja. De hogy a második helyen a lelkivezető állhatna, azt ma már megkérdőjelezem. Meg, mert a teremtés rendje szerint valamikor elhagyom apámat-anyámat, és férjemhez-feleségemhez ragaszkodom, akivel valaminő módon egy emberré válok. S lehetetlennek gondolom, hogy az emberek közül bárki is közelebb állhasson hozzám, mint a férjem-feleségem. Vele naponként gyertyát gyújthatok, imádkozhatok, és imádságom őszinteségének foka megközelítheti (el is érheti?) azt, amit Istennek ki sem mondok, csak gondolok. A rossz házasságban élő nők szokták szemetesládának használni gyóntatójukat, akinél szabadon elpanaszolhatják, mit el kell elszenvedniük férjüktől. (A férfiak inkább a haveroknak panaszoznak el feleségük vétkeit.) A Bokorban természetes lett, hogy férj és feleség közös lelkivezetőt választanak, s egymás füle hallatára gyónják meg vétkeiket. Egy szóval: azt gondolom, hogy a második kötelékünket a házastársunknak kell jelentenie: a férj-feleség viszonyának meg kell közelítenie istenviszonyunk mélységét, feltétlenségét.

Nem tudom, hogy a Bokor lelkivezetés-gyakorlata elsorvadásának egyik okát nem ebben kell keresni.